

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 587

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 5 august 2008

SUMAR

Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 780 din 1 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	2-4	18-21	
Decizia nr. 788 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	5-6	21-23	
Decizia nr. 790 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	6-7	23-24	
Decizia nr. 791 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	8-9		
Decizia nr. 795 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă	9-10		
Decizia nr. 805 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1)-(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.....	10-12		
Decizia nr. 806 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	13-14		
Decizia nr. 808 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă	14-15		
Decizia nr. 809 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 1 din Legea notarilor și a activității notariale nr. 36/1995	16-17		
Decizia nr. 810 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă	17-18		
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
	826.	— Ordin al ministrului transporturilor pentru publicarea acceptării amendamentelor 1 și 2, precum și a rectificării lit. g) a art. 11, la Acordul privind adoptarea de condiții uniforme pentru inspecțiile tehnice periodice ale vehiculelor rutiere și recunoașterea reciprocă a acestor inspecții, încheiat la Viena la 13 noiembrie 1997	25-26
		ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
	509.	— Ordin pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind stabilirea documentelor justificative pentru dobândirea calității de asigurat, respectiv de asigurat fără plata contribuției, precum și pentru aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor datorate la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 617/2007	26-27
		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
		Hotărârea din 8 iunie 2006 în Cauza Vlasia Grigore Vasilescu împotriva României	28-31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 780**

din 1 iulie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (3), (4) și (7)
din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Ninosu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Claudia Miu — prim-magistrat-asistent

194/54/2008, 195/54/2008, 196/54/2008, 197/54/2008, 198/54/2008,
 199/54/2008, 200/54/2008, 201/54/2008, 202/54/2008, 203/54/2008,
 204/54/2008, 205/54/2008, 206/54/2008, 207/54/2008, 208/54/2008,
 209/54/2008, 210/54/2008, 211/54/2008, 212/54/2008, 213/54/2008,
 214/54/2008, 215/54/2008, 216/54/2008, 217/54/2008, 218/54/2008,
 219/54/2008, 220/54/2008, 221/54/2008, 222/54/2008, 223/54/2008,
 224/54/2008, 225/54/2008, 226/54/2008, 227/54/2008, 228/54/2008,
 229/54/2008, 231/54/2008, 232/54/2008, 233/54/2008, 234/54/2008,
 235/54/2008, 236/54/2008, 237/54/2008, 238/54/2008, 239/54/2008,
 240/54/2008, 241/54/2008, 242/54/2008, 243/54/2008, 244/54/2008,
 245/54/2008, 246/54/2008, 247/54/2008, 248/54/2008, 249/54/2008,
 250/54/2008, 251/54/2008, 252/54/2008, 253/54/2008, 254/54/2008,
 255/54/2008, 256/54/2008, 257/54/2008, 258/54/2008, 259/54/2008,
 260/54/2008, 262/54/2008, 263/54/2008, 264/54/2008, 265/54/2008,
 266/54/2008, 267/54/2008, 268/54/2008, 269/54/2008, 270/54/2008,
 271/54/2008, 272/54/2008, 273/54/2008, 274/54/2008, 275/54/2008,
 276/54/2008, 277/54/2008, 278/54/2008, 279/54/2008, 280/54/2008,
 281/54/2008, 282/54/2008, 283/54/2008, 284/54/2008, 286/54/2008,
 294/54/2008, 295/54/2008, 296/54/2008, 297/54/2008, 299/54/2008,
 301/54/2008, 302/54/2008, 303/54/2008, 304/54/2008, 305/54/2008,
 306/54/2008, 307/54/2008, 308/54/2008, 309/54/2008, 310/54/2008,
 311/54/2008, 312/54/2008, 313/54/2008, 314/54/2008, 315/54/2008,
 316/54/2008, 318/54/2008, 319/54/2008, 320/54/2008, 321/54/2008,
 322/54/2008, 323/54/2008, 324/54/2008, 325/54/2008, 326/54/2008,
 327/54/2008, 328/54/2008, 329/54/2008, 330/54/2008, 331/54/2008,
 332/54/2008, 333/54/2008, 334/54/2008, 335/54/2008, 336/54/2008,
 337/54/2008, 338/54/2008, 339/54/2008, 340/54/2008, 341/54/2008,
 342/54/2008, 343/54/2008, 344/54/2008, 345/54/2008, 346/54/2008,
 347/54/2008, 348/54/2008, 349/54/2008, 350/54/2008, 351/54/2008,
 352/54/2008, 353/54/2008, 354/54/2008, 355/54/2008, 356/54/2008,
 357/54/2008, 358/54/2008, 359/54/2008, 360/54/2008, 361/54/2008,
 362/54/2008, 363/54/2008, 364/54/2008, 365/54/2008, 366/54/2008,
 367/54/2008, 368/54/2008, 369/54/2008, 370/54/2008, 371/54/2008,
 372/54/2008, 373/54/2008, 374/54/2008 și nr. 418/54/2008, **Curtea**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Dolj în Dosarul nr. 295/54/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială, cauză înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 604D/2008.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 605D/2008—783D/2008, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 604D/2007.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Primul magistrat-asistent referă asupra cererii de amânare a judecării cauzei pentru lipsă de apărare, formulată de Societatea Comercială „Foto Kadokis Star” — S.R.L. din Craiova, parte în Dosarul nr. 613D/2008.

Curtea respinge cererea întrucât nu este temeinic motivată; având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 605D/2008—783D/2008, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 605D/2008—783D/2008 la Dosarul nr. 604D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Luând cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile pronunțate în dosarele nr. 181/54/2008, 182/54/2008, 184/54/2008, 186/54/2008, 187/54/2008, 188/54/2008, 189/54/2008, 190/54/2008, 191/54/2008, 192/54/2008, 193/54/2008,

de Apel Craiova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Excepția a fost ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Dolj cu ocazia soluționării unor recursuri declarate împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului Dolj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele criticate contravin dispozițiilor art. 21, ale art. 24 alin. (1) și ale 129 din Constituție, deoarece împiedică liberul acces la justiție, întrucât nu prevăd reguli de procedură clare cu privire la condițiile și termenele în care justițiabilii să își poată exercita drepturile procesuale. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că o normă este previzibilă atunci când este redactată cu suficientă precizie, astfel încât cetățeanul să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-o anumită situație, care să îi

permiță acestuia să prevadă într-o măsură rezonabilă consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. În același timp, norma juridică trebuie să fie accesibilă. Or, dispozițiile alin. (2) și (3) ale textului criticat nu prevăd în ce termen se publică hotărârile de dizolvare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. Totodată, este limitat accesul părților la monitor pentru că nu există, în mod obiectiv, posibilitatea de a obține pe cale electronică informații de pe pagina de internet a Regiei Autonome Monitorul Oficial, iar volumul de informații referitoare la societățile comerciale este foarte mare. Se arată că nu există un cuprins al actelor publicate, cu toate că se editează „30 de monitoare zilnic”, ceea ce face imposibilă identificarea datei la care a fost publicată o anumită informație în vederea exercitării drepturilor prevăzute de lege. Autorul excepției mai susține că nici dispozițiile alin. (7) nu sunt previzibile și accesibile, deoarece data de la care începe să curgă termenul de formulare a cererii de numire a lichidatorului este incertă, întrucât hotărârea devine irevocabilă fie prin expirarea termenului de recurs, fie prin soluționarea recursului.

Curtea de Apel Craiova — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 237 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următoarea redactare:

„(3) *Hotărârea tribunalului prin care s-a pronunțat dizolvarea se înregistrează în registrul comerțului, se comunică direcției generale a finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala titularului cererii de dizolvare, acesta putând să se îndrepte împotriva societății.*

(4) *În cazul mai multor hotărâri judecătorești de dizolvare, pentru situațiile prevăzute la alin. (1), publicitatea se va putea efectua în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, în forma unui tabel cuprinzând: codul unic de înregistrare, denumirea, forma juridică și sediul societății dizolvate, instanța care a dispus dizolvarea, numărul dosarului, numărul și data hotărârii de*

dizolvare. În aceste cazuri, tarifele de publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, se reduc cu 50 %. [...]

(7) *Dacă în termen de 3 luni de la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești de dizolvare nu se procedează la numirea lichidatorului, judecătorul delegat, la cererea oricărei persoane interesate, numește un lichidator de pe Lista practicienilor în reorganizare și lichidare, remunerarea acestuia urmând a fi făcută din averea persoanei juridice dizolvate sau, în cazul lipsei acesteia, din fondul de lichidare constituit în temeiul Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”*

Autorul excepției susține că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitoare la *accesul liber la justiție*, ale art. 24 alin. (1) referitoare la *dreptul la apărare* și ale art. 129 referitoare la *folosirea căilor de atac*, întrucât ele nu sunt previzibile și accesibile, deoarece nu prescriu reguli de procedură clare cu privire la condițiile și termenele în care justițiabilii să își poată exercita drepturile procesuale.

Curtea reține că, potrivit alin. (1) al textului criticat, tribunalul va putea pronunța o hotărâre de dizolvare a societății comerciale în cazurile în care societatea nu mai îndeplinește condițiile legale de funcționare ca urmare a unor împrejurări care se datorează propriei lipse de diligență. Dispozițiile alin. (2) și (3) ale art. 237 din Legea nr. 31/1990 se aplică numai acestei categorii de societăți, așa cum rezultă chiar din alin. (2) care stabilește că nu se aplică prevederile alin. (1) lit. c) „*în cazul în care societatea a fost în inactivitate temporară, anunțată organelor fiscale și înscrisă în registrul comerțului.*” De asemenea, Curtea reține că în materie civilă și comercială lipsa de diligență este un element al relei-credințe, or, într-un stat de drept toate subiectele de drept trebuie să își exercite drepturile și obligațiile cu *bună-credință*. De aceea, în cazul unui dezinteres evident al societăților comerciale, legiuitorul are legitimare constituțională să reglementeze dizolvarea acestora prin hotărâre a tribunalului, a cărei publicitate se face nu potrivit Codului de procedură civilă, ci prin comunicarea hotărârii către direcția generală a finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, și prin publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea IV-a.

Curtea constată că, prin reglementarea unor reguli speciale de procedură în materia dizolvării persoanelor juridice ce desfășoară acte de comerț, legiuitorul nu a obstrucționat *accesul la justiție* al societăților comerciale și nici nu a încălcat *dreptul la apărare*, garantate de art. 21 și 24 din Constituție, ci, așa cum rezultă din dispozițiile alin. (5) al art. 237, orice persoană interesată poate face recurs împotriva hotărârii de dizolvare în termen de 30 de zile de la efectuarea publicității. Astfel, nu se înlătură posibilitatea persoanelor care dovedesc un interes de a se adresa justiției și de a se prevala de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil, de a produce probe în apărare, inclusiv de a dovedi netemeinicia hotărârii tribunalului prin care s-a pronunțat dizolvarea societății comerciale. Această măsură legislativă este o expresie a obligației statului, prevăzută la art. 135 din Constituție, de a elimina din viața economică societățile comerciale neviabile, pentru a conferi dinamismul necesar unei economii de piață.

Curtea Constituțională constată că este nefondată și critica ce vizează încălcarea exigențelor de elaborare a normelor juridice.

Astfel, potrivit art. 7 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor

normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, pentru a asigura precizia și claritatea dispozițiilor.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că norma legală trebuie să fie suficient de accesibilă și de previzibilă, astfel încât să permită cetățeanului să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă într-o măsură rezonabilă consecințele care pot apărea. Astfel, în Cauza *Hertel contra Elveției* — 1998, Curtea Europeană a reținut că previzibilitatea legii nu trebuie neapărat să fie însoțită de certitudini absolute. Certitudinea, chiar dacă este de dorit, este dublată uneori de o rigiditate excesivă, or, dreptul trebuie să știe să se adapteze schimbărilor de situație. Există multe legi care se servesc, prin forța lucrurilor, de formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare depinde de practică, așa cum se întâmplă și în cazul judecătorului român.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Dolj în dosarele nr. 181/54/2008, 182/54/2008, 184/54/2008, 186/54/2008, 187/54/2008, 188/54/2008, 189/54/2008, 190/54/2008, 191/54/2008, 192/54/2008, 193/54/2008, 194/54/2008, 195/54/2008, 196/54/2008, 197/54/2008, 198/54/2008, 199/54/2008, 200/54/2008, 201/54/2008, 202/54/2008, 203/54/2008, 204/54/2008, 205/54/2008, 206/54/2008, 207/54/2008, 208/54/2008, 209/54/2008, 210/54/2008, 211/54/2008, 212/54/2008, 213/54/2008, 214/54/2008, 215/54/2008, 216/54/2008, 217/54/2008, 218/54/2008, 219/54/2008, 220/54/2008, 221/54/2008, 222/54/2008, 223/54/2008, 224/54/2008, 225/54/2008, 226/54/2008, 227/54/2008, 228/54/2008, 229/54/2008, 231/54/2008, 232/54/2008, 233/54/2008, 234/54/2008, 235/54/2008, 236/54/2008, 237/54/2008, 238/54/2008, 239/54/2008, 240/54/2008, 241/54/2008, 242/54/2008, 243/54/2008, 244/54/2008, 245/54/2008, 246/54/2008, 247/54/2008, 248/54/2008, 249/54/2008, 250/54/2008, 251/54/2008, 252/54/2008, 253/54/2008, 254/54/2008, 255/54/2008, 256/54/2008, 257/54/2008, 258/54/2008, 259/54/2008, 260/54/2008, 262/54/2008, 263/54/2008, 264/54/2008, 265/54/2008, 266/54/2008, 267/54/2008, 268/54/2008, 269/54/2008, 270/54/2008, 271/54/2008, 272/54/2008, 273/54/2008, 274/54/2008, 275/54/2008, 276/54/2008, 277/54/2008, 278/54/2008, 279/54/2008, 280/54/2008, 281/54/2008, 282/54/2008, 283/54/2008, 284/54/2008, 286/54/2008, 294/54/2008, 295/54/2008, 296/54/2008, 297/54/2008, 299/54/2008, 301/54/2008, 302/54/2008, 303/54/2008, 304/54/2008, 305/54/2008, 306/54/2008, 307/54/2008, 308/54/2008, 309/54/2008, 310/54/2008, 311/54/2008, 312/54/2008, 313/54/2008, 314/54/2008, 315/54/2008, 316/54/2008, 318/54/2008, 319/54/2008, 320/54/2008, 321/54/2008, 322/54/2008, 323/54/2008, 324/54/2008, 325/54/2008, 326/54/2008, 327/54/2008, 328/54/2008, 329/54/2008, 330/54/2008, 331/54/2008, 332/54/2008, 333/54/2008, 334/54/2008, 335/54/2008, 336/54/2008, 337/54/2008, 338/54/2008, 339/54/2008, 340/54/2008, 341/54/2008, 342/54/2008, 343/54/2008, 344/54/2008, 345/54/2008, 346/54/2008, 347/54/2008, 348/54/2008, 349/54/2008, 350/54/2008, 351/54/2008, 352/54/2008, 353/54/2008, 354/54/2008, 355/54/2008, 356/54/2008, 357/54/2008, 358/54/2008, 359/54/2008, 360/54/2008, 361/54/2008, 362/54/2008, 363/54/2008, 364/54/2008, 365/54/2008, 366/54/2008, 367/54/2008, 368/54/2008, 369/54/2008, 370/54/2008, 371/54/2008, 372/54/2008, 373/54/2008, 374/54/2008 și nr. 418/54/2008 ale **Curții de Apel Craiova** —

Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,

Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 788

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Zamfir Roșu și Lidia Elena Roșu în Dosarul nr. 14.221/86/2007 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, concretizată în Decizia nr. 804/2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 163 din 31 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 14.221/86/2007, **Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Zamfir Roșu și Lidia Elena Roșu într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unei autorizații de construire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține, în esență, că art. 1 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 este neconstituțional, întrucât instituie posibilitatea intervenției unui terț în derularea raportului de drept administrativ născut între emitentul unui act administrativ și beneficiarul acestuia, ceea ce contravine art. 21 din Constituție. Se susține, de asemenea, că se creează un statut privilegiat persoanelor străine de raportul juridic de drept administrativ stabilit între emitentul actului administrativ și beneficiarul acestuia. Aceasta, deoarece le conferă acestora calitate procesuală activă, astfel încât pot contesta un act administrativ cu caracter individual adresat unui alt subiect de drept. În ceea ce privește art. 14 din Legea nr. 554/2004, se arată că acesta „e de natură a leza drepturi și libertăți fundamentale, generând o restrângere a exercițiului acestora pe criteriile aleatorii și în defiderea principiilor constituționale statuate de art. 53”. În fine, se susține că posibilitatea suspendării unei autorizații de construcție îngrădește dreptul de proprietate privată, „cu consecințe grave asupra patrimoniului beneficiarului actului administrativ”.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege fiind edictate cu respectarea principiilor și a drepturilor prevăzute de dispozițiile constituționale la care autorul excepției își raportează critica.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, necontravenind textelor și principiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (2) și art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (2): „(2) Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.”

— Art. 14: „Suspendarea executării actului

(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.

(3) Când în cauză este un interes public major, de natură a perturba grav funcționarea unui serviciu public administrativ, cererea de suspendare a actului administrativ normativ poate fi introdusă și de Ministerul Public, din oficiu sau la sesizare, prevederile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.

(4) *Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.*

(5) *În ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut ca și cel suspendat de către instanță, acesta este suspendat de drept. În acest caz nu este obligatorie plângerea prealabilă.*

(6) *Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.*

(7) *Suspendarea executării actului administrativ are ca efect încetarea oricărei forme de executare, până la expirarea duratei suspendării.*

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (3) teza întâi care consacră dreptul părților la un proces echitabil, art. 44 alin. (2) și (3) care garantează dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți și art. 57 referitor la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 oferă și terților dreptul de a se adresa instanței de contencios administrativ pentru anularea actelor administrative cu caracter individual al căror beneficiar este o altă persoană, în măsura în care acestea le afectează drepturi sau interese legitime. O asemenea reglementare este însăși expresia principiului constituțional al liberului acces la justiție, lărgind sfera

persoanelor care, prin intermediul justiției, au posibilitatea să își apere aceste drepturi și interese legitime.

Nu se poate reține critica referitoare la încălcarea dispozițiilor din Legea fundamentală care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât textul de lege criticat nu conține norme care să conducă la apariția unor discriminări între destinatarii acestuia.

De asemenea, nici susținerea privitoare la nesocotirea dispozițiilor art. 53 din Constituție nu poate fi reținută, autorul excepției neprecizând, de altfel, nici măcar care dintre drepturile și libertățile fundamentale apreciază că sunt îngădite.

În fine, nimic nu justifică aprecierea că dispozițiile amintite din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 ar fi contrare principiului constituțional al exercitării cu bună-credință a drepturilor și libertăților, întrucât nu se poate pleca de la premisa că, invariabil, persoanele străine de raportul juridic stabilit între beneficiarul actului administrativ cu caracter individual și autoritatea emitentă își vor exercita cu rea-credință dreptul conferit de art. 1 alin. (2) din lege. Atitudinea subiectivă a reclamantului și maniera de exercitare a acestui drept urmează să fie calificată de instanța de judecată, care va face propriile aprecieri, aplicând legea, potrivit competenței sale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea constată că nu se poate reține încălcarea dreptului de proprietate, garantat la nivel constituțional, deoarece posibilitatea suspendării executării actului administrativ, în speță — autorizația de construire, se încadrează în sfera limitelor dreptului de proprietate, stabilite prin lege, conform art. 44 alin. (1) teza finală din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 1 alin. (2) și art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Zamfir Roșu și Lidia Elena Roșu în Dosarul nr. 14.221/86/2007 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 790

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orprotect Com” — S.R.L. din Oradea

În Dosarul nr. 19/35/2008 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât aceasta vizează aspecte privind interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 19/35/2008, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Orprotect Com” — S.R.L. din Oradea în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva unui act administrativ și suspendarea executării acestuia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia nu precizează care sunt textele constituționale încălcate, referindu-se exclusiv la motivele de fond ale acțiunii ce formează obiectul dosarului aflat pe rolul instanței de judecată.

Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate din Codul de procedură fiscală sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul acesteia nu a indicat textele constituționale pretins a fi încălcate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Pe de altă parte, arată că autorul excepției nu a indicat niciun text din Constituție pretins a fi încălcat prin dispozițiile de lege criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orprotect Com” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 19/35/2008 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul cuprins:

„Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active corporale de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă netă a tuturor activelor corporale ale dobânditorului;

b) are raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care, în proporție de cel puțin jumătate, au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul;

c) are raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia nu a indicat niciun text sau principiu din Constituție pretins a fi încălcate prin dispozițiile criticate din Codul de procedură fiscală. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările în fața Curții Constituționale trebuie făcute în formă scrisă și motivate.

Pe de altă parte, criticile autorului excepției de neconstituționalitate vizează numai aspecte privind modul de aplicare și interpretare a dispozițiilor criticate din Codul de procedură fiscală de către instanța de judecată chemată să soluționeze litigiul în cadrul căruia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 791

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Costel Onoriu în Dosarul nr. 35.111/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 35.111/3/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Costel Onoriu într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a executării unei autorizații de construire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă principiul constituțional al separației puterilor în stat, întrucât „permite unei instanțe judecătorești să se interfezeze nejustificat peste atribuțiile puterii executive (administrative)”, oferindu-i acesteia posibilitatea de a suspenda executarea unui act administrativ, „care se bucură de prezumția de legalitate”, fără ca pe rolul instanței să se afle vreun litigiu privind legalitatea actului respectiv. Se mai susține că este nesocotit și dreptul la un proces echitabil prin aceea că reclamantul, după admiterea suspendării, poate amâna în mod discreționar momentul introducerii acțiunii în anularea actului, pârâțul fiind pus astfel într-o poziție de inferioritate și creându-se un „dezechilibru în ceea ce privește egalitatea părților și a armelor acestora”.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că, „dacă s-ar accepta ipoteza susținută de autorul excepției, ar însemna că actele autorităților administrative nu ar putea fi cenzurate de instanțe, ceea ce contravine spiritului Constituției și Convenției Europene”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat pune în evidență principiul echilibrului puterilor în stat, deoarece instanța de judecată, ca exponent al puterii judecătorești, primește de la Parlament, prin lege, competența de a controla legalitatea unui act administrativ unilateral, a cărui executare o poate chiar suspenda, fără ca aceasta să reprezinte o imixtiune nejustificată a puterii judecătorești în atribuțiile puterii executive. Apreciază că nu poate fi reținută nici critica referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, fiind în deplin acord atât cu prevederile art. 21 din Constituție, privind dreptul la un proces echitabil, cât și cu principiul separației puterilor în stat. Precizează că, dimpotrivă, prin măsura suspendării executării actului administrativ este garantat echilibrul de forțe necesar respectării drepturilor și libertăților cetățenești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1): „(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 1 alin. (4) care consacra principiul separației puterilor în stat și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată și urmează să o respingă ca atare. Dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu nesocotesc principiul separației și echilibrului puterilor în stat, prevăzut în art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală. Prin Decizia nr. 637 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 9 noiembrie 2006, Curtea a statuat că posibilitatea instanței de judecată de a suspenda executarea actului pretins nelegal, chiar cât timp autoritatea publică emitentă a actului atacat are încă facultatea de a dispune revocarea sau anularea acestuia, nu constituie o intruziune arbitrară a puterii judecătorești în sfera de activitate a puterii executive, întrucât „separația puterilor în

stat nu înseamnă lipsa unui mecanism de control între puterile statului, dimpotrivă presupune existența unui control reciproc, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea”.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil prin aceea că reclamantul, după admiterea cererii de suspendare a executării actului, poate amâna în mod discreționar momentul introducerii acțiunii în anularea acestuia, Curtea observă că, ulterior sesizării sale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 a fost modificată prin Legea nr. 262/2007, iar, în noua redactare, s-a prevăzut în mod expres că, în cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate. Prin urmare, critica autorului excepției a rămas fără obiect.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Costel Onoriu în Dosarul nr. 35.111/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal. Definitivă și general obligatorie. Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 795

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Niculescu în Dosarul nr. 17.410/245/2007 al Judecătoria Iași — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 17.410/245/2007, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Nicolae Niculescu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale întrucât caracterul vremelnic și executoriu al ordonanței președințiale este de natură a crea o stare de inegalitate în ceea ce privește tratamentul juridic aplicat, prin înlăturarea posibilității de a exercita vreo cale de atac împotriva unei hotărâri netemeinice și nelegale.

Judecătoria Iași — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât nu se poate reține existența inegalității părților în fața instanței de judecată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 581 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

„[...] Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Niculescu în Dosarul nr. 17.410/245/2007 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 805

din 3 iulie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1)—(3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Tudorel Toader — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Remus-Virgil Baciuc în Dosarul nr. 7.330/2/2007 al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, asistat de avocatul Nineta Anghelina, cu împuternicire avocațială la dosar, și avocatul Alice Drăghici, pentru partea Daiana Elena Druță, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, apărătorul autorului excepției solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, întrucât specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și, mai ales, control nemijlocit al procurorilor, ceea ce nu oferă garanții de independență, imparțialitate și creează premisele unui abuz instituționalizat. Astfel, partea nu are dreptul de a contesta mijlocul de probă respectiv, și anume constatarea tehnico-științifică efectuată de acești specialiști — funcționari publici. Depune în acest sens hotărârea din 2005 a Curții Europene a Drepturilor Omului în Cauza *Cottin contra Belgiei*. De asemenea, solicită să se rețină că se încalcă și prevederile art. 24 din Constituție.

Apărătorul părții Daiana Elena Druță solicită, de asemenea, admiterea excepției de neconstituționalitate susținând că se creează dezechilibre între organele de urmărire penală și între avocați și procurori. Astfel, specialiștii prevăzuți de textele criticate nu sunt înscriși pe vreo listă publică și nu li se cunoaște experiența profesională, ceea ce duce la inexistența egalității de arme în procesul penal și la încălcarea principiului contradictorialității.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate întrucât mijlocul de probă efectuat de specialiștii prevăzuți de dispozițiile de lege criticate poate fi contestat în fața instanței de judecată, în condiții de contradictorialitate, după ce partea a luat cunoștință de existența lui prin prezentarea materialului de urmărire penală. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Mantovanelli contra Franței, 1997, și Cottin contra Belgiei, 2005*), potrivit căreia partea trebuie să aibă posibilitatea de a cunoaște mijlocul de probă și de a-l contesta în fața unui organ independent și imparțial. Pe de altă parte, conform aceleiași jurisprudențe, echitatea procedurii va fi verificată nu punctual, ci se va avea în vedere ansamblul procedurii din acea cauză. Totodată, arată că partea poate solicita efectuarea unei expertize în condițiile Codului de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.330/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Remus-Virgil Baciuc în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale întrucât statutul specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, numiți de procurorul șef, care își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere

și control nemijlocit al procurorilor, nu oferă garanții de independență, imparțialitate și obiectivitate a activității pe care o desfășoară în efectuarea constatării tehnico-științifice, ce constituie mijloc de probă în procesul penal.

Curtea de Apel București — Secția I penală și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât desfășurarea unei proceduri penale de tipul celei de față, în ansamblul său, oferă suficiente garanții și remedii procesuale pentru a asigura caracterul echitabil al procesului aflat în curs de desfășurare, inclusiv în legătură cu administrarea mijlocului de probă contestat.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale întrucât acestea nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează procesul echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002. Art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție a fost modificat prin art. X pct. 1 al titlului XVI din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. De asemenea, dispozițiile criticate au fost modificate, ultima dată prin Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

Dispozițiile de lege criticate au în prezent următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) În cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt numiți, prin ordin al procurorului șef al acestei direcții, cu avizul ministerelor de resort, specialiști cu înaltă calificare în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) au calitatea de funcționar public și își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor din Direcția Națională Anticorupție. Specialiștii au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru funcționarii publici, cu excepțiile menționate în prezenta ordonanță de urgență. De asemenea,

specialiștii beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Constatarea tehnico-științifică efectuată din dispoziția scrisă a procurorului de specialiști prevăzuți la alin. (1) constituie mijloc de probă, în condițiile legii.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției pentru toți, precum și la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt numiți specialiști cu înaltă calificare în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală. Aceștia au calitatea de funcționari publici, iar constatările tehnico-științifice efectuate din dispoziția scrisă a procurorului constituie mijloc de probă, ceea ce, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, contravine dreptului la un proces echitabil.

Curtea constată că o componentă a garanțiilor unui proces echitabil, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, este principiul egalității armelor, ce semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unei instanțe de judecată, fără ca una să fie dezavantajată în raport cu cealaltă. Din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*Cauza Mantovanelli contra Franței, 1997*) reiese că se încalcă principiul egalității armelor atunci când procedura contestată, în ansamblul ei, nu a respectat prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenție.

Totodată, principiul contradictorialității, o altă componentă a dreptului la un proces echitabil, presupune, în esență, posibilitatea pentru părțile unui proces de a lua la cunoștință de toate probele și observațiile prezentate judecătorului, de natură să îi influențeze decizia și de a le discuta (*cauzele J.J. contra Olandei, 1998, și Cottin contra Belgiei, 2005*).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Remus-Virgil Baci în Dosarul nr. 7.330/2/2007 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Or, Curtea reține că în cauza de față partea putea să ia cunoștință de existența constatării tehnico-științifice — mijloc de probă efectuat de specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție — odată cu prezentarea materialului de urmărire penală, în condițiile art. 250—254 din Codul de procedură penală. Așadar, partea poate formula obiecțiuni la raportul de constatare sau poate contesta în fața instanței de judecată, în condiții de contradictorialitate, mijlocul de probă respectiv.

De asemenea, Curtea constată că o reglementare similară cu cea criticată este cuprinsă în art. 112 din Codul de procedură penală, potrivit căruia, în anumite cazuri, organul de urmărire penală poate folosi cunoștințele unui specialist sau tehnician, dispunând, din oficiu sau la cerere, efectuarea unei constatări tehnico-științifice, care se efectuează, de regulă, de către specialiști sau tehnicieni care funcționează în cadrul ori pe lângă instituția de care aparține organul de urmărire penală, dar care poate fi efectuată și de către specialiști sau tehnicieni care funcționează în cadrul altor organe.

Pe de altă parte, Curtea observă că în procesul deliberării judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, iar nu prin raportarea exclusivă la constatările tehnico-științifice întocmite de specialiștii prevăzuți de textele de lege criticate. Așadar, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile conținute în constatările tehnico-științifice nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură. În acest sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 524/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006.

În final, Curtea observă că nu se poate pronunța cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 24 din Constituție deoarece autorul excepției a invocat această încălcare direct în fața Curții, iar nu și în fața instanței de judecată, or, potrivit art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a Curții Constituționale îl constituie încheierea instanței de judecată, Curtea fiind ținută să se pronunțe numai asupra aspectelor reținute în aceasta.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 806

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 151/1259/2008 al Tribunalului Comercial Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 151/1.259/2008, **Tribunalul Comercial Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât instanțele au dreptul să dispună suspendarea unei hotărâri a adunării generale a acționarilor (AGA) fără ca reclamantul să fie obligat la plata unei cauțiuni. Această situație aduce o gravă atingere dreptului de proprietate, deoarece pe această cale este deturnată voința asociațiilor, constituită în urma votului majoritar din adunarea generală.

Tribunalul Comercial Argeș și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece, în eventualitatea producerii unui prejudiciu, acționarii majoritari pot fi dezdăunați pe calea dreptului comun, astfel că dreptul acestora de proprietate nu este încălcat.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și ale art. 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, potrivit căroră „*Președintele, încuviințând suspendarea, poate obliga pe reclamant la o cauțiune.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat cu privire la dispozițiile criticate, raportate la prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2), prin Decizia nr. 446/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 16 mai 2008. Cu acel prilej, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate sunt norme de procedură a căror stabilire este, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, de competența autorității legiuitoare.

De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile art. 133 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 permit instanței de judecată ca, ținând seama de circumstanțele cauzei, să aprecieze asupra caracterului eventual șicanatoriu al cererii de suspendare a hotărârii adunării generale a acționarilor contestate și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale. Totodată, depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii acțiunii în anulare a hotărârilor luate de adunarea generală a acționarilor, partea interesată va putea cere și obține despăgubiri pentru pagubele suferite din cauza întâzierii executării hotărârii respective.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 151/1.259/2008 al Tribunalului Comercial Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 808

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Civita Com” — S.A. din Mediaș în Dosarul nr. 2.705/257/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde avocatul Bettjnio Diamant pentru autorul excepției, cu împuternicire avocațială la dosar, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.226D/2008, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de Bogdan Done în Dosarul nr. 41.556/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.059D/2008 și nr. 1.226D/2008, având în vedere faptul că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Avocatul autorului excepției arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea

nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.226D/2008 la Dosarul nr. 1.059D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, avocatul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia și constatarea că dispozițiile art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, în partea care privește „problemele de drept dezlegate”, deoarece contravin principiului independenței judecătorului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.705/257/2007, **Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Civita Com” — S.A. din Mediaș în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții.

Prin Încheierea din 6 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 41.556/3/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Bogdan Done în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în revendicare imobiliară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât obligativitatea soluțiilor instanței de control judiciar față de judecătorii fondului contravine principiului independenței judecătorilor.

Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât îndrumările instanței de recurs sunt date în cadrul activității cu caracter jurisdicțional. Altfel, s-ar ajunge la exercitarea repetată a căilor de atac și la prelungirea excesivă a duratei procesului.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât, fără obligativitatea îndrumărilor date de instanța de control judiciar, nu s-ar putea realiza finalitatea controlului, de asigurare a soluționării temeinice și legale a cauzei.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, „*În caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, precum și asupra necesității administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și la cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra dispozițiilor de lege criticate, raportate la prevederile constituționale ale art. 124 alin. (1), s-a pronunțat prin deciziile nr. 332/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 113 din 12 februarie 2002, și nr. 360/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 7 martie 2003. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că principiul independenței justiției, consacrat de art. 124 alin. (3) din Constituție, derivă din separația puterilor în stat, din necesitatea existenței unui echilibru între autoritățile care exercită puterea în stat. Este imperios necesar ca instanțele judecătorești să fie la adăpost de orice ingerință și, în consecință, independența judecătorilor reprezintă o garanție fundamentală a exercitării drepturilor omului.

Din principiul independenței justiției decurge, pe de-o parte, obligația judecătorilor de a soluționa litigiile cu care sunt învestiți numai în baza legii, iar, pe de altă parte, obligația tuturor autorităților publice de a se abține de la orice imixtiune în activitatea de judecată.

Referitor la controlul judiciar ce se exercită de către instanțele care soluționează căile de atac asupra instanțelor care au pronunțat hotărârile atacate, acesta nu reprezintă o limitare a independenței justiției, deoarece controlul judiciar este întotdeauna posterior, nefiind posibil să îl influențeze pe judecătorul care a pronunțat hotărârea supusă controlului judiciar.

Dispozițiile legale criticate nu reprezintă o încălcare a independenței judecătorului prin faptul că, rejudicând cauza, acesta preia rezolvarea în drept stabilită de instanța de casare, deoarece îndrumările sunt date în cadrul activității jurisdicționale a instanțelor de grade diferite, pe cale de hotărâri pronunțate în urma unor dezbateri contradictorii. De asemenea, independența judecătorului de fond nu este știrbită prin faptul că, rejudicând cauza, adoptă rezolvarea în drept stabilită de instanța de casare, deoarece prin aceasta el nu se supune voinței unei autorități străine de cauza judecată, ci se conformează hotărârii judecătorești date în exercitarea competenței legale de control judiciar.

Pe de altă parte, Curtea reține că în toate legislațiile se admite intervenția instanțelor superioare în cadrul sistemului căilor de atac, aceasta neîncălcând principiul independenței justiției. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la noțiunea de „instanță independentă”, cuprinsă în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Cauza Pretto și alții contra Italiei, 1983*).

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Civita Com” — S.A. din Mediaș în Dosarul nr. 2.705/257/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ și de Bogdan Done în Dosarul nr. 41.556/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 809

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 1 din Legea notarilor și a activității notariale nr. 36/1995

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 1 din Legea notarilor și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Ilie Gărgăriță în Dosarul nr. 31.220/299/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal răspunde partea Rița Gărgăriță, în nume personal și ca mandatar al autorului excepției de neconstituționalitate, precum și Gheorghe Tara, mandatar al părții Magdalena Veronica Tara, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele Curții învederează mandatarilor faptul că, potrivit art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, nu pot pune concluzii în fața instanței constituționale.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 32/2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 31.220/299/2006, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 1 din Legea notarilor și a activității notariale nr. 36/1995.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ilie Gărgăriță în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze privind acțiunea în constatarea nulității absolute a unor acte de moștenire și a celor de revendicare a unui imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât exclud posibilitatea persoanelor străine de moștenire de a contesta certificatul de moștenitor.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de către autorul excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că, fiind parte în Dosarul nr. 31.220/299/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, nu își poate exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de părți, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 88 alin. 1 din Legea notarilor și a activității notariale nr. 36/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995, potrivit căroră: *„Cei care se consideră vătămați în drepturile lor prin emiterea certificatului de moștenitor pot cere instanței judecătorești anularea acestuia și stabilirea drepturilor lor, conform legii. Până la anularea sa prin hotărâre judecătorească, certificatul de moștenitor face dovada deplină în privința calității de moștenitor și a cotei sau bunurilor care se cuvin fiecărui moștenitor în parte.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra dispozițiilor criticate, raportate la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 24 și ale art. 44, s-a pronunțat prin Decizia nr. 32/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 13 februarie 2004.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că susținerea în sensul că prevederile de lege atacate exclud posibilitatea persoanelor străine de moștenire de a contesta certificatul de moștenitor este nefondată, dat fiind că în cuprinsul textului de lege nu se face nicio distincție între succesori și terțele persoane care ar putea fi vătămate prin folosirea unui certificat de moștenitor emis cu încălcarea legii.

Pe de altă parte, potrivit art. 99 alin. (1) coroborat cu art. 100 alin. (1) din Legea nr. 36/1995, actele notariale sunt supuse controlului judecătorec și pot fi atacate de părți sau de orice persoană interesată prin acțiune în anulare la instanța judecătorească, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

În consecință, nu poate fi primită susținerea referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi.

De asemenea, nu poate fi primită susținerea autorilor excepției privind încălcarea dispozițiilor art. 24 și 44 din Legea fundamentală, întrucât certificatul de moștenitor prin care se atestă calitatea de moștenitor legal sau testamentar al unei persoane nu constituie titlu de proprietate și nu înlătură

posibilitatea persoanelor străine de moștenire de a emite pretenții asupra bunurilor cuprinse în masa succesorală, de a face dovada drepturilor lor asupra acestor bunuri și de a-și apăra drepturile și interesele în justiție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 1 din Legea notarilor și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Ilie Gărgăriță în Dosarul nr. 31.220/299/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 810

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dunarom Trading Company” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 3.591/233/2008 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.591/233/2008, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea

Comercială „Dunarom Trading Company” — S.R.L. din Galați în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de suspendare provizorie a executării silite.

În plus, Curtea observă că celelalte susțineri ale autorului excepției referitoare la desfășurarea procesului în fața instanței de judecată nu pot fi primite, deoarece acestea reprezintă aspecte de aplicare și interpretare a legii, ceea ce nu intră în competența Curții Constituționale.

Comercială „Dunarom Trading Company” — S.R.L. din Galați în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de suspendare provizorie a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât președintele instanței poate lua măsura provizorie a suspendării executării printr-o hotărâre care nu este supusă niciunei căi de atac, iar pe de altă parte, intimata, neavând cunoștința despre existența cererii de suspendare a executării, nu se poate apăra.

Judecătoria Galați și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece măsura suspendării nu îl prejudiciază pe creditor, acesta beneficiind de toate drepturile și garanțiile procesuale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: „În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă — raportate la prevederile art. 16, ale art. 21 și ale art. 24 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 541/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate prevăd posibilitatea ca președintele instanței să dispună, pe calea ordonanței președințiale, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare, care se judecă potrivit regulilor de procedură din dreptul comun. Așadar, suspendarea provizorie se dispune ca o măsură vremelnică, în scopul păstrării unui drept care s-ar păgubi prin întârziere ori al

prevenirii unei pagube iminente care nu s-ar putea repara. Împrejurarea că împotriva încheierii instanței prin care s-a dispus o asemenea suspendare provizorie nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, la folosirea căilor de atac și la înfăptuirea justiției, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 24 din Legea fundamentală, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 8/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 17 februarie 2006, că aceste susțineri sunt neîntemeiate, având în vedere, pe de-o parte, urgența care impune suspendarea provizorie a executării silite — urgență care nu îngăduie întârzieri generate de exercitarea vreunei căi de atac împotriva încheierii instanței —, iar, pe de altă parte, faptul că măsura provizorie dispusă de președintele instanței nu îl prejudiciază pe creditor în valorificarea pretențiilor sale, acesta beneficiind de toate drepturile și garanțiile procedurale, fiind apărat prin instituirea unei cauțiuni de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani, cauțiune menită să acopere eventualele daune cauzate acestuia prin suspendarea provizorie a executării silite.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dunarom Trading Company” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 3.591/233/2008 al Judecătorei Galați. Definitivă și general obligatorie. Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 824

din 7 iulie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 71
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Claudia-Margareta Krupenschi — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Grigore Stoica și Cornelia Stoica în dosarele nr. 40/98/2008 (nr. în format vechi 38/2008) și nr. 491/98/2008 (nr. în format vechi 400/2008) ale Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 3 iulie 2008 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, iar, în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 7 iulie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 martie 2008, pronunțate în dosarele nr. 40/98/2008 (nr. în format vechi 38/2008) și nr. 491/98/2008 (nr. în format vechi 400/2008), **Tribunalul Ialomița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.**

Excepția a fost ridicată de Grigore Stoica și Cornelia Stoica într-o cauză având ca obiect acțiunea în anulare a unui act administrativ, respectiv într-o cauză având ca obiect soluționarea unei excepții de nelegalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate având un conținut identic, autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate, prin care este interzisă și sancționată schimbarea destinației terenurilor amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, reducerea suprafețelor acestora ori strămutarea lor, indiferent de regimul juridic al acestora, contravin, în principal, normelor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2), prin care dreptul de proprietate privată este garantat și ocrotit în mod egal de lege, indiferent de titularul ei. Această interdicție, care vizează orice teren amenajat ca spațiu verde și/sau prevăzut ca atare în documentațiile de urbanism, indiferent de regimul juridic al acestuia, împiedică titularii dreptului de proprietate asupra unui teren, care figurează ca spațiu verde în evidențele administrației publice locale și care, prin reconstituirea dreptului de proprietate și punerea în posesie, devine proprietate privată, să beneficieze de toate atribuțiile acestui drept. Autorii excepției descriu, în motivarea acesteia, situația de fapt specifică speței deduse judecătii, și anume aceea că printr-o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție le-a fost retrocedat în natură, conform Legii nr. 10/2001, un teren care, pe parcursul desfășurării procesului de restituire, odată cu adoptarea planului de urbanism, a fost trecut ca având destinația de spațiu verde, proprietarii fiind, așadar, în situația ca, printr-un act administrativ al primarului, întemeiat pe art. 71 din ordonanța criticată, să li se refuze posibilitatea de a construi pe terenul proprietate privată. Deoarece nu pot construi pe propriul teren, autorii excepției susțin că, practic, au fost expropriați încă o dată.

Tribunalul Ialomița — Secția civilă apreciază că dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 sunt neconstituționale, fiind încălcate dispozițiile „art. 41 alin. (1) și (2), coroborat cu art. 11 și art. 146 lit. d) din Constituția României”. Potrivit art. 44 din aceasta, statul garantează proprietatea, iar printr-o ordonanță de urgență, terenul care a fost restituit reclamanților nu putea fi indisponibilizat și, odată cu adoptarea planului urbanistic general, trecut cu destinație de spațiu verde.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, susține următoarele:

Excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, raportat la art. 11 și 20 din Constituție, este inadmisibilă, întrucât, contrar art. 10 alin. (2) din Legea

nr. 47/1992, autorul acesteia nu o motivează, iar Curtea Constituțională nu se poate substitui părții în ceea ce privește explicitarea pretinsei relații de contrarietate dintre textele criticate și prevederile constituționale invocate.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 alin. (1) din ordonanța de urgență față de prevederile art. 126 alin. (1) din Constituție, respectiv față de principiul separației puterilor în stat, apreciază că este neîntemeiată. Autorii excepției susțin în mod greșit că există o imixtiune a autorității administrației publice locale în faza de executare a hotărârii judecătorești, întrucât aceasta s-a încheiat prin punerea în posesie de către executorul judecătoresc.

Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 44 alin. (1) și (2) și ale art. 53 din Legea fundamentală, apreciază critica de neconstituționalitate ca fiind întemeiată. În esență, susține că interdicția cuprinsă la art. 71 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, aceea de a schimba destinația de spațiu verde a unui teren proprietate privată din zona urbană reprezintă mai mult decât o restrângere a exercitării dreptului de proprietate, fiind de natură a goli dreptul de conținutul său. Fiind în imposibilitate de a construi pe terenul proprietatea sa, respectiv fiind obligat a delăsa terenul în folosință publică, pentru recreere generală, titularul are doar formal un drept de proprietate, în concret el fiind lipsit în totalitate de folosința bunului său, fără nicio despăgubire. În condițiile în care este necesară prezervarea unei zone verzi din interiorul unei localități, aflată în proprietatea privată a unei persoane fizice sau juridice, în scopul îmbunătățirii factorilor de mediu și a calității vieții, soluția conformă cu exigențele constituționale ar fi exproprierea pentru cauză de utilitate publică, potrivit art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală, respectiv potrivit dispozițiilor Legii nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, bunul urmând să treacă în proprietatea publică. Regimul proprietății private este incompatibil cu dreptul de proprietate asupra unor bunuri care, prin natura lor ori printr-o dispoziție specială a legii, sunt de uz ori de utilitate publică. Aceste caracteristici sunt de esența proprietății publice.

În concluzie, apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 71 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului este întemeiată raportat la prevederile art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53, în măsura în care se interpretează în sensul că este interzisă schimbarea destinației terenurilor proprietate privată amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, reducerea suprafețelor acestora ori strămutarea lor.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 sunt neconstituționale, fiind contrare art. 44 din Legea fundamentală, referitor la dreptul de proprietate privată.

Dispozițiile de lege criticate, prin care se interzice schimbarea destinației terenurilor amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, reducerea suprafețelor acestora ori strămutarea lor, indiferent de regimul lor juridic, sunt de natură să aducă atingere unui atribut esențial al dreptului de proprietate, acela de a dispune în mod liber de terenul care face obiectul dreptului de proprietate. O asemenea situație, chiar dacă nu constituie o privare de proprietate, reprezintă atingeri ale substanței dreptului, în sensul art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Cauza *Oneryildiz contra Turciei*, 2004. Chiar dacă acest drept poate fi supus unor limitări și condiționări, conținutul său fiind stabilit prin lege, legiuitorul trebuie să găsească soluții legislative adecvate, încât dreptul de proprietate să nu se transforme într-un drept teoretic și iluzoriu. În plus, se menționează că, în redactarea anterioară a art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, terenurile aflate în proprietatea privată erau exceptate de la interdicția

schimbării destinației terenurilor prevăzute ca spații verzi în planurile urbanistice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 30 decembrie 2005, modificată prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 22 octombrie 2007. Textul de lege examinat are următoarea redactare:

— Art. 71: „(1) Schimbarea destinației terenurilor amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, reducerea suprafețelor acestora ori strămutarea lor este interzisă, indiferent de regimul juridic al acestora.

(2) Actele administrative sau juridice emise ori încheiate cu nerespectarea prevederilor alin. (1) sunt lovite de nulitate absolută.”

Autorul apreciază că textul criticat contravine, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2), prin care dreptul de proprietate privată este garantat și ocrotit, ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 126 alin. (1) potrivit căreia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege și ale art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției pretinde, în esență, restrângerea nejustificată a dreptului de proprietate, deoarece textul de lege criticat interzice și sancționează schimbarea destinației terenurilor amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, reducerea suprafețelor acestora ori strămutarea lor, indiferent de regimul juridic al acestora.

Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 — criticate — au fost reglementate în actuala redactare prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2007, act normativ adoptat în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituție. Potrivit preambulului acestuia, la emiterea sa s-a avut în vedere „degradarea spațiilor verzi de pe teritoriul localităților din România, cauzată de distrugerea acestora ca urmare a dezvoltării activităților economice și sociale”, s-a urmărit „îmbunătățirea factorilor de mediu și a calității vieții prin creșterea suprafețelor de spații verzi din localități”, protejarea și gestionarea durabilă a acestora, precum și creșterea standardelor de viață ale locuitorilor. În aceeași ordine de idei, art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2007 prevede că „Autoritățile administrației publice locale au obligația de a asigura din terenul intravilan o suprafață de spațiu verde de minimum 20 m²/locuitor, până la data de 31 decembrie 2010, și de minimum 26 m²/locuitor, până la data de 31 decembrie

2013”, nerespectarea acestor dispoziții constituind contravenție, potrivit art. III alin. (1) din același act normativ.

Așa fiind, Curtea constată că ocrotirea și garantarea dreptului la un mediu sănătos, prevăzut de art. 35 din Constituție, reprezintă scopul reglementării art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.

Curtea Constituțională constată că dreptul de proprietate invocat, prevăzut de art. 44 din Constituție, nu este un drept absolut. Potrivit alin. (1) al acestui text, „*Conținutul și limitele acestor drepturi* (dreptul de proprietate și creanțele asupra statului) *sunt stabilite de lege*”, ceea ce permite legiuitorului ca, în considerarea unor interese specifice, să instituie reguli care să armonizeze incidența și a altor drepturi fundamentale ale cetățenilor decât cel de proprietate, într-o interpretare sistematică a Constituției, astfel încât ele să nu fie suprimate prin modul de reglementare a dreptului de proprietate.

Totodată, Curtea a reținut constant în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, „legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat”. De altfel, chiar art. 44 alin. (7) din Legea fundamentală prevede respectarea, de către titularul unui drept de proprietate privată, a tuturor „sarcinilor privind protecția mediului”.

În plus, limitarea exercițiului dreptului de proprietate impusă de art. 71 din ordonanța criticată are și o justificare socială și morală, având în vedere că respectarea riguroasă a acestor norme reprezintă un obiectiv major, protejarea mediului înconjurător, deci și a spațiului verde existent, având o legătură directă cu nivelul de sănătate publică, ceea ce constituie o valoare de interes național.

De altfel, dispoziții legale având soluții legislative similare celei cuprinse în art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 nu sunt singulare în legislația noastră, un exemplu în acest sens fiind prevederile Legii nr. 46/2008 — *Codul silvic*.

Prin urmare, Curtea nu poate reține ca fiind întemeiată critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile de lege examinate contravin art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53 din Constituție, referitoare la ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate și la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, atât timp cât măsura dispusă de textul de lege criticat nu atinge dreptul în însăși substanța sa, ci instituie doar o limitare obiectivă și rezonabilă, în acord cu principiile fundamentale.

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor și ale art. 126 alin. (1) privind sistemul de realizare a justiției, Curtea apreciază că susținerile de neconstituționalitate nu sunt întemeiate. Textul de lege criticat, prin dispozițiile conținute, nu împieteză cu nimic realizarea justiției conform prevederilor constituționale invocate și cu respectarea principiului fundamental al echilibrului puterilor legislativă, executivă și judecătorească. Prevederile art. 11 și ale art. 20 din Constituție, invocate, nu au incidență în cauză, de vreme ce autorul excepției nu a făcut nicio referire concretă la niciun tratat sau act juridic internațional la care România este parte, pretins a fi încălcat.

Totodată, Curtea reține că, în prezenta cauză, aspectele de neconstituționalitate invocate sunt preponderent legate de specificul speței deduse judecării, și anume o situație deosebită care vizează o corectă interpretare și aplicare a legii de către organele competente, domeniu în care Curtea Constituțională nu are însă atribuții legale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Grigore Stoica și Cornelia Stoica în dosarele nr. 40/98/2008 (nr. în format vechi 38/2008) și nr. 491/98/2008 (nr. în format vechi 400/2008) ale Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 825

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Negru în Dosarul nr. 13.821/325/2007, de Societatea Comercială „Cofetăria Maiesta” — S.R.L. din comuna Peciu Nou, județul Timiș, în Dosarul nr. 7.311/325/2007, de Dorin Suci în Dosarul nr. 8.540/325/2007, toate dosare ale Tribunalului Timiș — Secția penală, de Mihăilina Andrei în Dosarul nr. 18.586/212/2007 al Judecătoriei Constanța, de Vasile Iftode în Dosarul nr. 22.515/245/2007 al Judecătoriei Iași — Secția penală, de Ecaterina Belu (Virtosu) în Dosarul nr. 15.517/212/2007 al Tribunalului Constanța — Secția penală, de Constantin Dorel Cârneală și Mihaela Ramona Baiu în Dosarul nr. 11.701/245/2007 și de Ilie Jechel în Dosarul nr. 2.317/245/2008, ultimele două fiind dosare ale Tribunalului Iași — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției Grigore Negru, avocatul Angelica Romașcu, cu împuternicire la dosar, și răspund personal autorii excepției Vasile Iftode și Dorin Suci. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 93D/2008, nr. 118D/2008, nr. 121D/2008, nr. 139D/2008, nr. 788D/2008, nr. 1.010D/2008, nr. 1.187D/2008 și nr. 1.220D/2008 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorii excepției arată că sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 118D/2008, nr. 121D/2008,

nr. 139D/2008, nr. 788D/2008, nr. 1.010D/2008, nr. 1.187D/2008 și nr. 1.220D/2008 la Dosarul nr. 93D/2008, care este primul înregistrat.

Autorul excepției Vasile Iftode solicită asistență juridică gratuită.

Reprezentantul Ministerului Public lasă la aprecierea Curții cererea autorului excepției.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea autorului excepției, apreciind că prevederile din Codul de procedură civilă referitoare la încuviințarea acordării de asistență juridică gratuită nu sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale. Arată că o astfel de cerere trebuie adresată instanței care judecă fondul cauzei.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul ales al autorului excepției Grigore Negru solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, pentru argumentele invocate în fața Tribunalului Timiș — Secția penală, și depune concluzii scrise, la care anexează extrase din evidența informatizată a Judecătoriei Timișoara cuprinzând liste de ședință și informații detaliate despre dosare, pentru a evidenția gradul de încărcare a completelor de judecată cu cauze având ca obiect plângeri împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Autorul excepției Vasile Iftode solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune un memoriu cu privire la fondul cauzei aflate pe rolul Judecătoriei Iași — Secția penală.

Autorul excepției Dorin Suci solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 13.821/325/2007, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Grigore Negru cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei

sentințe penale prin care a fost respinsă ca tardivă plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin încheierile din 23 ianuarie 2008 și 23 aprilie 2008, pronunțate în dosarele nr. 7.311/325/2007 și nr. 8.540/325/2007, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Cofetăria Maiești” — S.R.L. din comuna Peciu Nou, județul Timiș, și de Dorin Suciuc cu ocazia soluționării recursurilor formulate împotriva unor sentințe penale prin care au fost respinse ca tardive plângerile împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Încheierea din 10 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 18.586/212/2007, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Mihăilina Andrei cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 22.515/245/2007, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Vasile Iftode cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Încheierea din 21 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 15.517/212/2007, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ecaterina Belu (Virtosu) cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă ca tardivă plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin încheierile din 7 martie 2008 și 22 aprilie 2008, pronunțate în dosarele nr. 11.701/245/2007 și nr. 2.317/245/2008, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Constantin Dorel Cârneală și Mihaela Ramona Baiu și de Ilie Jehel cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă ca tardivă plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit cărora, în cazul în care procurorul ierarhic superior nu soluționează plângerea în termen de 20 de zile, persoana vătămată este ținută, sub sancțiunea decăderii, să se adreseze instanței în termen de 20 de zile de la expirarea termenului inițial de soluționare a plângerii de către procurorul ierarhic superior, încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. Persoana vătămată este sancționată, astfel, pentru culpa procurorului ierarhic superior, în condițiile în care textul de lege criticat nu prevede nicio sancțiune pentru acesta din urmă.

Tribunalul Timiș — Secția penală, Judecătoria Constanța, Judecătoria Iași — Secția penală, Tribunalul Constanța — Secția penală și Tribunalul Iași — Secția penală apreciază ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului accesului liber la justiție, ci reprezintă o concretizare a normelor constituționale care consacră dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru

a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Arată că textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorii excepției, făcând trimitere în acest sens la deciziile Curții Constituționale nr. 598/2005, nr. 232/2007 și nr. 667/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin Încheierea din 9 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 13.821/325/2007, dintr-o eroare materială, Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală. Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie numai prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 referitoare la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 51 alin. (4) referitoare la dreptul de petiționare, ale art. 52 cu privire la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac, precum și ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală au fost supuse, în numeroase rânduri, controlului instanței de contencios constituțional, care s-a pronunțat asupra unor critici similare celor formulate în prezenta cauză. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 598 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.128 din 14 decembrie 2005, Decizia nr. 232 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 20 aprilie 2007, Decizia nr. 780 din 20 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, și Decizia nr. 136 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 24 martie 2008, prin care Curtea Constituțională a statuat că

prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut, pe de o parte, că dispozițiile de lege criticate reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție, iar, pe de altă parte, că acestea se aplică fără privilegii ori discriminări tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale criticate, în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 16.

Eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care se face referire în motivarea excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a textului de lege criticat și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Negru în Dosarul nr. 13.821/325/2007, de Societatea Comercială „Cofetăria Maiesta” — S.R.L. din comuna Peciu Nou, județul Timiș, în Dosarul nr. 7.311/325/2007, de Dorin Suciuc în Dosarul nr. 8.540/325/2007, toate dosare ale Tribunalului Timiș — Secția penală, de Mihăilina Andrei în Dosarul nr. 18.586/212/2007 al Judecătoriai Constanța, de Vasile Iftode în Dosarul nr. 22.515/245/2007 al Judecătoriai Iași — Secția penală, de Ecaterina Belu (Virtosu) în Dosarul nr. 15.517/212/2007 al Tribunalului Constanța — Secția penală, de Constantin Dorel Cârneală și Mihaela Ramona Baiu în Dosarul nr. 11.701/245/2007 și de Ilie Jehel în Dosarul nr. 2.317/245/2008, ultimele două fiind dosare ale Tribunalului Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 828

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 1, 2, 3 și 4 și ale art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 1, 2, 3 și 4 și ale art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristinel Olariu în Dosarul nr. 22.952/245/2007 al Judecătoriai Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 22.952/245/2007, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 1, 2, 3 și 4 și ale art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Cristinel Olariu cu ocazia soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la universalitatea drepturilor și îndatoririlor și la neretroactivitatea legii, la egalitatea în drepturi, la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil, la legalitatea pedepsei și la înfăptuirea justiției. În acest sens, arată că instanța de judecată a considerat că, în cazul său, nu sunt incidente prevederile art. 197 alin. 1 și 4 din Codul de procedură penală. De asemenea, susține că

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele arătate, prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt în concordanță și cu dispozițiile constituționale ale art. 24 alin. (1) și ale art. 129, precum și ale art. 11 și ale art. 20 raportate la prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dispozițiile art. 22, ale art. 51 alin. (4) și ale art. 52 din Legea fundamentală nu sunt incidente în cauza de față.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, aceste prevederi sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu poate fi, însă, reținută.

dispozițiile art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală sunt lipsite de finalitate juridică, întrucât nu prevăd posibilitatea de a fi invocate după rămânerea definitivă a deciziei de condamnare. Totodată, consideră că dispozițiile art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală sunt neclare, iar instanța de judecată le aplică contrar prevederilor constituționale. Astfel, „instanța refuză să facă aplicarea legii mai favorabile, motivând că nu poate schimba încadrarea juridică dată faptei prin decizia de condamnare în calea de atac a contestației la executare”.

Judecătoria Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, autorul acesteia urmărind, de fapt, tergiversarea soluționării cauzei.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă niciuna din prevederile Legii fundamentale invocate de autorul excepției.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 197 alin. 1, 2, 3 și 4 și ale art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală sunt constituționale, făcând trimitere în acest sens la deciziile Curții Constituționale nr. 625/2005 și nr. 77/2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 197 alin. 1, 2, 3 și 4 și ale art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală. Prevederile art. 197 alin. 2 din Codul de procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 197 alin. 1, 2, 3 și 4 din Codul de procedură penală:
„Încălcările dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrag nulitatea actului, numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 197 alin. 1, 2, 3 și 4 și ale art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristinel Olariu în Dosarul nr. 22.952/245/2007 al Judecătoria Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
 prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

Dispozițiile relative la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată sunt prevăzute sub sancțiunea nulității. De asemenea, sunt prevăzute sub sancțiunea nulității și dispozițiile relative la participarea procurorului, prezența învinutului sau a inculpatului și asistarea acestora de către apărător, când sunt obligatorii, potrivit legii, precum și la efectuarea referatului de evaluare în cauzele cu infractori minori.

Nulitatea prevăzută în alin. 2 nu poate fi înlăturată în niciun mod. Ea poate fi invocată în orice stare a procesului și se ia în considerare chiar din oficiu.

Încălcarea oricărei alte dispoziții legale decât cele prevăzute în alin. 2 atrage nulitatea actului în condițiile alin. 1, numai dacă a fost invocată în cursul efectuării actului când partea este prezentă sau la primul termen de judecată cu procedura completă când partea a lipsit la efectuarea actului. Instanța ia în considerare din oficiu încălcările, în orice stare a procesului, dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.”;

— Art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală:
„Contestația contra executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:

a) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă;

[...] d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, precum și orice alt incident ivit în cursul executării.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 referitoare la universalitatea drepturilor și îndatoririlor și la neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) privitoare la legalitatea pedepsei și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în realitate autorul acesteia solicită completarea dispozițiilor art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, în sensul reglementării posibilității de a fi invocate după rămânerea definitivă a deciziei de condamnare. De asemenea, critică modul de aplicare de către instanța de judecată a prevederilor art. 197 alin. 1 și 4 și ale art. 461 alin. 1 lit. a) și d) din Codul de procedură penală. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Totodată, aspectele ce țin de aplicarea legii nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanțelor de judecată, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru publicarea acceptării amendamentelor 1 și 2, precum și a rectificării lit. g) a art. 11, la Acordul privind adoptarea de condiții uniforme pentru inspecțiile tehnice periodice ale vehiculelor rutiere și recunoașterea reciprocă a acestor inspecții, încheiat la Viena la 13 noiembrie 1997

Având în vedere prevederile art. 10 din Acordul privind adoptarea de condiții uniforme pentru inspecțiile tehnice periodice ale vehiculelor rutiere și recunoașterea reciprocă a acestor inspecții, încheiat la Viena la 13 noiembrie 1997, ratificat prin Ordonanța Guvernului nr. 76/1998, aprobată prin Legea nr. 7/1999,

în temeiul prevederilor art. 2 pct. 18 și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 367/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se publică textul Amendamentului 1 la Acordul privind adoptarea de condiții uniforme pentru inspecțiile tehnice periodice ale vehiculelor rutiere și recunoașterea reciprocă a acestor inspecții, încheiat la Viena la 13 noiembrie 1997, pe care România l-a ratificat prin Ordonanța Guvernului nr. 76/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 27 august 1998, aprobată prin Legea nr. 7/1999, acceptat și intrat în vigoare pentru România la data de 1 decembrie 2004, prevăzut în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Se publică textul Amendamentului 2 la acordul menționat la alin. (1), acceptat și intrat în vigoare pentru România la data

de 4 iulie 2007, prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se publică rectificarea, conform corrigendumului 1, a lit. g) a art. 11 din acordul menționat la art. 1 alin. (1), după cum urmează:

„g) intrarea în vigoare a oricărui amendament, în conformitate cu paragraful 3 al art. 10.”

Art. 3. — Regia Autonomă „Registrul Auto Român” va lua măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,
Barna Tánczos,
secretar de stat

București, 27 iunie 2008.
Nr. 826.

ANEXA Nr. 1

Amendamentul 1 (ECE/RCTE/CONF/4/Amend. 1)

Data intrării în vigoare: 1 decembrie 2004

Articolul 12, versiune modificată:

„ARTICOLUL 12

Organismele sau instituțiile desemnate și direct supravegheate de către o parte contractantă pot să efectueze inspecții tehnice

periodice în conformitate cu acest acord în numele altei părți contractante, cu condiția ca partea contractantă în care este înmatriculat vehiculul și cea unde trebuie să se efectueze inspecțiile să fi convenit în acest sens.”

ANEXA Nr. 2

Amendamentul 2 (ECE/RCTE/CONF/4/Amend. 2)

Data intrării în vigoare: 4 iulie 2007

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

„Părțile contractante vor stabili reguli pentru inspecțiile tehnice periodice ale vehiculelor rutiere înmatriculate pe teritoriile lor și vor recunoaște reciproc inspecțiile efectuate în conformitate cu aceste reguli. Regulile vor fi stabilite de un comitet administrativ format din reprezentanții părților contractante, în conformitate cu regulile de procedură stabilite în anexa nr. 1 și pe baza următoarelor paragrafe și articole.

.....
— termenul inspecție tehnică va include [...] periodică uniformă a [...]”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

„1. O regulă, după ce a fost stabilită [...]”

Regula va fi considerată [...]”

Regula va cuprinde următoarele:

a) categoriile de vehicule la care se referă și frecvența inspecțiilor acestora;

b) echipamentele și/sau piesele care se inspectează;

c) metodele de testare, prin care orice cerință trebuie demonstrată;

d) condițiile pentru acordarea certificatului de inspecție;

e) data (datele) la care regula intră în vigoare.

Regula poate [...]”

3. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

„ARTICOLUL 12

Organismele sau instituțiile desemnate de către o parte contractantă pot să efectueze inspecții tehnice periodice în

conformitate cu acest acord în numele altei părți contractante, cu condiția ca partea contractantă în care este înmatriculat vehiculul și partea contractantă unde trebuie să se efectueze inspecțiile să fi convenit în acest sens. Certificatul eliberat în virtutea acestui articol trebuie să conțină o referire clară la acordul dintre părțile contractante implicate.”

4. La anexa nr. 2, paragraful 4 se modifică după cum urmează:

„4. Rapoartele de inspecție tehnică periodică, care sunt folosite de statele părților contractante la acord, pot fi utilizate ca alternativă. Un model al acestora va fi transmis secretarului general al Organizației Națiunilor Unite pentru informarea părților contractante.”

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind stabilirea documentelor justificative pentru dobândirea calității de asigurat, respectiv de asigurat fără plata contribuției, precum și pentru aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor datorate la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 617/2007

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției buget, creanțe, indemnizații și concedii medicale și al Direcției juridic și contencios nr. DGAI/1.114 din 23 iulie 2008, respectiv nr. VII/899 din 23 iulie 2008, Hotărârea Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 11 din 15 iulie 2008,

în temeiul dispozițiilor art. 257 și ale art. 281 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice privind stabilirea documentelor justificative pentru dobândirea calității de asigurat, respectiv de asigurat fără plata contribuției, precum și pentru aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor datorate la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 617/2007, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 24 septembrie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prin *fond de salarii realizat*, în sensul prezentelor norme metodologice, se înțelege totalitatea sumelor constituite și utilizate de persoanele fizice și juridice pentru plata drepturilor salariale sau/și drepturilor asimilate salariilor, așa cum sunt definite în Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul fiscal*. Fondul de salarii realizat cuprinde și veniturile din salarii care, potrivit Codului fiscal, nu sunt impozabile.”

2. La articolul 5, alineatele (6) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) Persoanele care realizează venituri din salarii, care, potrivit Codului fiscal, nu sunt impozabile, au obligația plății contribuției lunare calculate la veniturile salariale realizate.

Contribuția pentru aceste persoane se reține de către angajator și se virează prin organele fiscale teritoriale. În acest caz, angajatorul are obligația de a calcula și de a vira contribuția angajatorului în condițiile art. 3 și 4.

(7) Prin *veniturile prevăzute la art. 257 alin. (2¹)* din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, se înțelege veniturile din salarii care nu se supun impozitului pe venit potrivit Codului fiscal.”

3. La articolul 15, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Prin sintagma *alte venituri*, prevăzută la art. 257 alin. (2) lit. f) din lege, se înțelege alte venituri impozabile prevăzute de Codul fiscal, în condițiile în care nu se realizează veniturile prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. a)—e) din lege, veniturile din salarii care, potrivit Codului fiscal, nu sunt impozabile, precum și veniturile prevăzute la art. 213 alin. (2) lit. h) din lege.”

4. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Pentru veniturile prevăzute la art. 12—15 contribuția se achită numai în situația în care persoana asigurată nu realizează venituri de natura celor prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. a)—e), venituri din salarii care, potrivit Codului fiscal, nu sunt impozabile, precum și venituri prevăzute la art. 213 alin. (2) lit. h) din lege.

(2) În cazul persoanelor care realizează în același timp mai multe tipuri de venituri de natura celor prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. f) din lege, contribuția se calculează asupra tuturor acestor venituri. Dacă aceste venituri cumulate sunt sub nivelul a 12 salarii minime brute pe țară, contribuția va fi calculată la nivelul a 12 salarii minime brute pe țară.”

5. La articolul 17, alineatele (2), (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Contribuția pentru veniturile din pensii aflate sub limita sumei neimpozabile din pensii prevăzute de Codul fiscal se datorează și se calculează începând cu 1 ianuarie 2009.

.....
(4) Persoanele care realizează în același timp venituri de natura celor prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. a)—e), art. 257 alin. (2¹) și la art. 213 alin. (2) lit. h) din lege plătesc contribuția asupra tuturor acestor venituri.

(5) Persoanele care realizează venituri din pensii aflate sub limita sumei neimpozabile din pensii prevăzute de Codul fiscal, precum și venituri impozabile realizate din desfășurarea unor activități independente care se supun impozitului pe venit plătesc contribuția pentru aceste din urmă venituri la veniturile realizate.”

6. La articolul 31, alineatul (2) se abrogă.

7. La articolul 33, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — (1) Listele privind evidența nominală a asiguraților și a obligațiilor de plată către fond, semnate și ștampilate, se vor depune la CAS pe suport hârtie și în format electronic. Raportarea în format electronic, însoțită de o semnătură electronică agreată de ambele părți, se poate transmite on-line, urmată de trimiterea datelor pe suport hârtie semnat și ștampilat.”

8. La articolul 34, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) Persoanele juridice sau fizice care au calitatea de angajator au obligația de a calcula și de a reține contribuția în conformitate cu prevederile legii și ale prezentelor norme metodologice. Contribuția se virează la termenele de plată stabilite prin Codul de procedură fiscală.”

9. La articolul 34, alineatul (2) se abrogă.

10. La articolul 34, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Angajatorii au obligația de a depune lunar listele nominale prevăzute la art. 32 alin. (1), indiferent de termenul de plată a contribuției stabilit prin Codul de procedură fiscală.”

11. La articolul 35, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35. — (1) În conformitate cu art. 215 alin. (3) din lege și art. 81 din Codul de procedură fiscală, pentru obligațiile de plată

față de fond ale persoanelor fizice care se asigură pe bază de contract de asigurare, altele decât cele pentru care colectarea veniturilor se face de ANAF, titlul de creanță îl constituie, după caz, declarația prevăzută la art. 32 alin. (4), decizia de impunere emisă de organul competent al CAS, precum și hotărârile judecătorești privind debite datorate fondului. Decizia de impunere poate fi emisă de organul competent al CAS și pe baza informațiilor primite pe bază de protocol de la ANAF.”

12. La articolul 39 alineatul (1), literele p) și s) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„p) ia măsuri de valorificare a bunurilor mobile și a bunurilor imobile supuse executării silită, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală;

.....
s) procedează la încetarea procedurii de executare silită, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.”

13. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 40. — În exercitarea atribuțiilor ce le revin, pentru aplicarea procedurilor de executare silită, executorii procedează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.”

14. La articolul 41, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Persoanele prevăzute la alin. (4) care încep să plătească contribuția curentă la fond au dreptul la pachetul de bază de servicii medicale de la data începerii plății contribuției, urmând ca sumele restante să fie recuperate de CAS și ANAF, în condițiile legii și ale prezentelor norme metodologice, inclusiv accesoriile aplicate pentru creanțele bugetare.”

15. La articolul 42, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Controlul, colectarea și soluționarea contestațiilor, precum și constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 305 și 306 din lege, pentru persoanele fizice, altele decât cele pentru care colectarea contribuției se realizează de către ANAF, se efectuează de către CAS, prin compartimentele de specialitate.”

16. Articolul 43 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 43. — În aplicarea prevederilor art. 306—309 din lege, se va utiliza formularul-model prevăzut în Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 178/2008 pentru aprobarea Normelor metodologice privind activitatea structurilor de control din cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 10 aprilie 2008.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Vasile Ciurchea

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA ÎNTÂI

HOTĂRÂREA

din 8 iunie 2006

În Cauza Vlasia Grigore Vasilescu împotriva României

(Cererea nr. 60.868/00)

Strasbourg

În cauza Vlasia Grigore Vasilescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția întâi), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii C.L. Rozakis, președinte, L. Loucaides, C. Bîrsan, doamna N. Vajić, domnii A. Kovler, D. Spielmann, S.E. Jebens, judecători, și domnul S. Nielsen, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 18 mai 2006,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 60.868/00) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Vlasia Grigore Vasilescu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 21 aprilie 2000 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, domnul B. Aurescu, apoi de doamna B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a susținut, în temeiul art. 6 § 1 din Convenție, o încălcare a dreptului său de acces la o instanță din cauza respingerii unei acțiuni în revendicare a unui imobil. De asemenea, el afirmă că a avut loc și o încălcare a dreptului la

respectarea bunurilor, prevăzut de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

4. Cererea a fost atribuită Secției a doua a Curții (art.52 § 1 din Regulament). În cadrul acesteia, camera însărcinată să analizeze cauza (art. 27 § 1 din Convenție) a fost constituită conform art. 26 § 1 din Regulament.

5. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat componența secțiilor sale (art. 25 § 1 din Regulament). Prezenta cauză a fost atribuită Secției întâi, astfel remaniată (art. 52 § 1).

6. Prin Decizia din 26 mai 2005, camera a declarat cererea parțial admisibilă.

7. Guvernul a depus observații scrise complementare (art. 59 § 1 din Regulament), dar nu și reclamantul.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele Cauzei

8. Reclamantul este un cetățean român, născut în anul 1938, care locuiește în București.

9. Printr-un contract încheiat în anul 1940, părinții reclamantului au cumpărat un bun imobil compus dintr-o clădire și un teren în suprafață de 15.000 m², situate în intravilanul comunei Voluntari. Imobilul a fost ocupat în anul 1945 de armata sovietică. După plecarea trupelor sovietice, în anul 1958, imobilul a fost preluat de autoritățile locale.

A. Acțiunea în revendicarea proprietății

10. După schimbarea regimului politic român în anul 1989, reclamantul a întreprins mai multe demersuri pe lângă autoritățile locale pentru a obține restituirea bunului imobil de mai sus. El a solicitat din partea Primăriei Voluntari precizări privind regimul juridic al bunului și titlul de proprietate al statului.

11. Prin Adresa din 24 februarie 1994, Primăria Voluntari l-a informat că în perioada 1958—1965 imobilul s-a aflat în posesia Ministerului Apărării, apoi în cea a școlii din comună. De asemenea, ea a menționat că „la data de 31 decembrie 1966, în baza unui Proces-verbal înregistrat sub nr. 6.002, clădirea și un teren în suprafață de 1.500 m² au devenit, în baza decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, proprietatea primăriei”. În orice caz, primăria a apreciat că ea devenise proprietara bunului prin prescripție achizitivă, ca urmare a exercitării unei posesii mai mult de patruzeci de ani.

12. În urma acestei adrese, reclamantul a contestat existența Procesului-verbal nr. 6.002/1966 și a depus la parchet o

plângere împotriva secretarului primăriei pentru fals și abuz. În cadrul anchetei, parchetul a adoptat 3 rezoluții de neîncepere a urmăririi penale, care, ulterior, au fost anulate de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, în urma plângerilor reclamantului.

13. Prin Adresa din data de 8 ianuarie 1997, Primăria Voluntari l-a informat pe reclamant că nu se află în posesia niciunui document care să ateste modalitatea de transfer a bunului în litigiu în patrimoniul statului.

14. Invocând Legea nr. 112/1995 privind reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, reclamantul a solicitat restituirea imobilului. Prin Decizia din 18 iunie 1997, comisia pentru aplicarea acestei legi i-a respins cererea, apreciind că bunul devenise proprietatea statului fără titlu valabil și că, prin urmare, prevederile legii de mai sus nu-i erau aplicabile.

15. În anul 1997, reclamantul și mama sa au sesizat, în baza art. 480 și a următoarelor din Codul civil, Judecătoria Buftea cu o acțiune în revendicare împotriva Primăriei Voluntari, a Consiliului Județean Ilfov și împotriva altor persoane care foloseau diferite parcele din terenul în litigiu.

16. Prin Sentința din 26 iunie 1998, instanța a apreciat că statul intrase în posesia bunului fără titlu și a dispus restituirea acestuia reclamantului și mamei sale. Primăria Voluntari a formulat apel împotriva acestei sentințe, susținând că bunul devenise în mod legal proprietatea statului în temeiul decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966. În cadrul întâmpinării, reclamantul,

invocând Decizia din 13 iulie 1993 a Curții Supreme de Justiție, ce constata neconstituționalitatea decretelor respective, a contestat susținerile primăriei, apreciind că decretul nu operaseră un transfer de proprietate valabil.

17. Prin Decizia din 8 februarie 1999, Tribunalul București a admis apelul. El a statuat că primăria era proprietara bunului revendicat, considerând în special că:

„Din probele administrate și chiar din motivarea acțiunii introductive de instanță a rezultat că terenul și construcțiile revendicate de reclamant și se află, începând cu anul 1965, în administrarea Primăriei Comunei Voluntari, parte fiind ocupat de sediul primăriei și parte de celelalte părâte, în baza unor raporturi locative încheiate cu primăria.

Potrivit dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 18/1991, republicată, terenurile aflate în proprietatea statului, situate în intravilanul localităților și care sunt în administrarea primăriilor, la data prezentei legi, trec în proprietatea comunelor.

Față de această dispoziție legală, concluzia instanței de fond în sensul deținerii acestui imobil de către părâte fără titlu este neîntemeiată (...).

Un argument în plus pentru această soluție l-au reprezentat și dispozițiile art. 3 pct. 4 din Legea nr. 213/1998, potrivit cărora domeniul public al comunelor, al orașelor și al municipiilor este alcătuit din bunurile prevăzute la pct. III din anexă și din alte bunuri de uz sau de interes public local, declarate ca atare prin hotărâre a consiliului local, dacă nu sunt declarate prin lege bunuri de uz sau de interes public național sau județean.”

18. Reclamantul și mama acestuia au formulat un recurs împotriva acestei decizii. Ei au arătat că tribunalul pronunțase decizia întemeindu-se pe o singură dovadă, și anume Adresa Primăriei Voluntari din 24 februarie 1994. Or, afirmațiile cuprinse în această adresă fuseseră infirmate de adresa din anul 1997 a aceleiași primării. De asemenea, ei au afirmat că tribunalul comisesse erori grave în aplicarea și interpretarea celor două legi menționate mai sus: deși art. 36 § 1 din Legea nr. 18/1991 atribuia comunei terenurile ce aparținuseră statului, paragraful 5 al aceluiași articol preciza că terenurile ce deveniseră proprietate a statului în temeiul Decretului nr. 712/1966, așa cum susținea primăria, trebuiau restituite foștilor proprietari. În ceea ce privește Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică, ei au subliniat că art. 6 din aceasta prevedea că domeniul public nu includea decât imobilele ce au devenit proprietate a statului în baza unui titlu valabil și că instanțele erau cele care trebuiau să stabilească valabilitatea titlului statului, ceea ce tribunalul a omis să facă.

19. Prin Decizia din 13 decembrie 1999, Curtea de Apel București a respins recursul și a confirmat temeinicia deciziei tribunalului, statuând următoarele:

„Deoarece instanța de apel a considerat că imobilele se află în proprietatea statului, trimiterea la dispozițiile art. 36 din Legea nr. 18/1991 și la pct. III din anexa la Legea nr. 213/1998 sunt corecte.

Instanța a avut în vedere probele la care se face trimitere prin pct. 4 al motivelor de recurs, dar le-a înlăturat justificat, în măsura în care din alte probe administrate a rezultat o situație contrară.

Situația de fapt a fost corect reținută de către instanța de apel, având în vedere cuprinsul Adresei nr. 1.980/24.02.1994, din care rezultă că din anul 1958 până în anul 1965 terenul a fost deținut de școala elementară comunală, care, la rândul ei, l-a preluat de la Ministerul Forțelor Armate; din anul 1965 imobilul a fost preluat de la Școala generală nr. 42 de către Sfatul Comunal Voluntari, cu Procesul-verbal de inventariere nr. 1.900/26.04.1965, în baza aprobării Sfatului Popular al raionului 1 Mai, iar de la data de 31.12.1966, cu Procesul-verbal nr. 6.002,

imobilul compus din 588 m² suprafață construcții și 1.500 m² teren a fost trecut în patrimoniul Sfatului Popular al Comunei Voluntari, încadrându-se în prevederile art. III din Decretul nr. 218/1960 și a ale Decretului nr. 712/1966.

Faptul că prin Adresa nr. 143/8.01.1997 se comunică faptul că Primăria Comunei Voluntari nu deține niciun document privind modul de preluare de către stat a imobilului nu înseamnă că această preluare nu a avut loc (...).

În ceea ce privește hotărârea Comisiei de aplicare a Legii nr. 112/1995, (...) aceasta nu poate determina aplicarea efectelor autorității de lucru judecat cu privire la regimul juridic al imobilului.”

20. La o dată neprecizată, întemeindu-se pe Adresa din 6 octombrie 2000 prin care parchetul local îl informa că Procesul-verbal nr. 6.002 din 31 decembrie 1966 nu există, reclamantul a formulat o cerere de revizuire a Deciziei din 13 decembrie 1999. Calea extraordinară de atac a fost respinsă de Curtea de Apel București, pe motivul că decizia parchetului era ulterioară deciziei Curții de Apel București din 13 decembrie 1999.

B. Acțiunea în restituirea proprietății, întemeiată pe Legea nr. 10/2001

21. La datele de 10 august 2001 și 20 ianuarie 2004, reclamantul și mama sa au solicitat comisiei locale de aplicare a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv restituirea bunului imobil în litigiu.

22. La propunerea comisiei, prin Decizia din 24 mai 2004, primarul comunei Voluntari i-a restituit reclamantului o parte din bun, și anume un teren în suprafață de 5.425 m² și construcțiile aflate pe acesta.

23. Prin Contractul din 10 martie 2005, reclamantul a vândut Primăriei Voluntari terenul și construcțiile aferente la un preț total de 488.913 euro.

24. Pentru restul terenului în litigiu, și anume diferența până la 15.000 m², o procedură administrativă de restituire se află în curs de desfășurare.

II. Dreptul și practica internă pertinente

A. Codul civil

ARTICOLUL 480

„Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.”

ARTICOLUL 481

„Nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai pentru cauză de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire.”

B. Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958 privitor la prescripția extinctivă

ARTICOLUL III

„Dreptul la orice acțiuni având ca obiect restituirea, în natură sau prin echivalent, a unui bun intrat, înainte de data publicării decretului de față, în posesiunea statului, în aceea a unei organizații cooperatiste sau a oricărei altei organizații obștești, fie fără niciun titlu, fie în cadrul procedurii prevăzute de Decretul nr. 111/1951, se prescrie prin doi ani socotiți de la data când a avut loc intrarea în posesiune.”

C. Decretul nr. 712/1966 cu privire la bunurile ce se încadrează în prevederile art. III din Decretul nr. 218/1960

„Bunurile ce se încadrează în prevederile art. III din Decretul nr. 218 din 1 iulie 1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958 privitor la prescripția extinctivă și se află în posesia unei organizații socialiste sunt considerate proprietate de stat de la data intrării lor în posesia statului sau a oricărei organizații socialiste.”

D. Legea nr. 18/1991 a fondului funciar

ARTICOLUL 36

„1. Terenurile aflate în proprietatea statului, situate în intravilanul localităților și care sunt în administrarea primăriilor, la data prezentei legi, trec în proprietatea comunelor, orașelor sau a municipiilor (...).

5. Terenurile fără construcții (...) aflate în administrarea consiliilor locale, considerate proprietate de stat prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 [...], se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz, la cerere.”

E. Legea nr. 213 din 24 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia

ARTICOLUL 3 § 4

„Domeniul public al comunelor, al orașelor și al municipiilor este alcătuit din bunurile prevăzute la pct. III din anexă și din alte bunuri de uz sau de interes public local, declarate ca atare prin hotărâre a consiliului local, dacă nu sunt declarate prin lege bunuri de uz sau de interes public național ori județean.”

ARTICOLUL 6

„1. Fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat.

2. Bunurile preluate de stat fără un titlu valabil, inclusiv cele obținute prin vicierea consimțământului, pot fi revendicate de foștii proprietari sau de succesorii acestora, dacă nu fac obiectul unor legi speciale de reparație.

3. Instanțele judecătorești sunt competente să stabilească valabilitatea titlului.”

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

29. Reclamantul pretinde că a existat o încălcare a dreptului său de acces la instanță din cauza respingerii acțiunii sale în revendicare, fără ca instanțele să analizeze valabilitatea titlului de proprietate invocat de stat. El invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Argumentele părților

30. Guvernul reamintește încă de la început jurisprudența constantă a Curții, conform căreia, atunci când verifică conformitatea unei proceduri interne cu art. 6 § 1 din Convenție, Curtea nu este competentă să cunoască erorile de fapt sau de drept pretins comise de o instanță națională.

31. În speță, el consideră că procedura i-a oferit reclamantului ocazia să își prezinte cauza în condiții ce nu l-au pus într-o situație dezavantajoasă față de celelalte părți și că instanțele interne au analizat toate chestiunile esențiale ale cauzei, pronunțând soluții în conformitate cu legea română în vigoare.

32. În acest sens, Guvernul subliniază aprecierea curții de apel, potrivit căreia imobilul în litigiu devenise proprietatea statului prin intermediul legii, și anume prin decretul nr. 218/1960 și nr. 712/1966.

33. Guvernul arată că instanțele interne, analizând argumentele părților, au constatat că, în urma celor două decrete menționate mai sus, reclamantul își pierduse dreptul de proprietate asupra imobilului în litigiu și, prin urmare, i-au respins acțiunea.

F. Jurisprudența Curții Supreme de Justiție**1. Deciziile din 8 iunie și 13 iulie 1993**

25. În cauzele având ca obiect revendicarea imobilelor naționalizate în perioada regimului comunist, Curtea Supremă a fost chemată să examineze recursurile în anulare introduse de procurorul general împotriva deciziilor definitive prin care s-a constatat ilegalitatea naționalizării acestor imobile. Procurorul a arătat că imobilele în litigiu deveniseră proprietatea statului în temeiul decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966 și că instanțele nu erau competente să soluționeze acțiunile în revendicare.

26. Respingând recursul procurorului, Curtea Supremă a constatat neconstituționalitatea decretelor în cauză față de constituțiile din 1952, 1965 și 1991. Prin urmare, ea a apreciat că aceste decrete nu puteau transfera în mod valabil proprietatea privată în patrimoniul statului și că, prin urmare, proprietarii imobilelor naționalizate în baza acestor decrete nu pierduseră niciodată proprietatea. În ceea ce privește imposibilitatea instanțelor de a soluționa acțiunile în revendicare, Curtea a apreciat că un astfel de refuz constituia o denegare de justiție.

2. Decizia din 28 septembrie 1998

27. La data de 28 septembrie 1998, Curtea Supremă de Justiție, statuând în secțiile unite, a decis în unanimitate că instanțele erau competente să soluționeze litigiile referitoare la încălcări ale dreptului de proprietate comise în perioada 1944—1989.

3. Decizia din 10 noiembrie 1999

28. Într-o cauză având, de asemenea, ca obiect revendicarea unui imobil naționalizat în regimul comunist, Curtea Supremă și-a confirmat din nou jurisprudența conform căreia statul nu putea să invoce decretul nr. 218/1960 și nr. 712/1966 pentru a susține un transfer de proprietate valabil al unui imobil în patrimoniul său.

34. În fine, în ceea ce privește caducitatea decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, Guvernul consideră că Tribunalul și Curtea de Apel București nu erau obligate să respecte jurisprudența Curții Supreme de Justiție, care constatase neconstituționalitatea acestor decrete, din moment ce ea nu era opozabilă *erga omnes*.

35. Reclamantul subliniază că decretul nr. 218/1960 și nr. 712/1966, menționate în Adresa din anul 1994 a Primăriei Voluntari ca temei legal al transferului bunului în patrimoniul statului, fuseseră declarate neconstituționale prin Decizia din 13 iulie 1993 a Curții Supreme de Justiție. Prin urmare, el apreciază că, respingându-i acțiunea, Tribunalul și Curtea de Apel București au încălcat în mod arbitrar această jurisprudență, precum și alte probe din dosar care dovedeau lipsa titlului de proprietate valabil al statului.

36. În plus, el afirmă că instanțele interne au considerat pe nedrept că titlul statului asupra imobilului în litigiu era confirmat de prevederile legilor nr. 18/1991 și nr. 213/1998, din moment ce alin. 5 al art. 36 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 213/1998 prevăd restituirea bunurilor naționalizate în baza Decretului nr. 712/1966 și, respectiv, competența instanțelor interne de a verifica valabilitatea titlului de proprietate al statului.

B. Aprecierea Curții

37. Curtea reamintește încă de la început că, deși nu este de datoria sa să cunoască erorile de fapt sau de drept pretins comise de instanțele naționale, ea trebuie să se asigure că interpretarea pe care acestea au dat-o legislației interne și probelor nu are un caracter arbitrar, ceea ce ar fi de natură să aducă atingere echității procedurii (a se vedea, printre altele, *Tejedor Garcia împotriva Spaniei*, Hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997—VIII, p. 2.796, § 31;

Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Culegere 1997—VIII, p. 2.796, §§ 31 și 32; *Printul Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei* [MC], nr. 42.527/98, §§ 49 și 50, CEDO 2001—VIII).

38. Pe de altă parte, deși art. 6 § 1 din Convenție nu reglementează admisibilitatea și forța probatorie a motivelor, argumentelor și mijloacelor de probă ale părților, el instituie în sarcina instanțelor obligația de a se dedica analizei lor efective, fără să le aprecieze relevanța (*Van de Hurk împotriva Olandei*, Hotărârea din 19 aprilie 1994, seria A nr. 288, p. 19, § 59).

39. Fără a impune un răspuns detaliat pentru fiecare argument al reclamantului, această obligație presupune totuși ca partea lezată să poată să se aștepte la un răspuns specific și explicit la mijloacele decisive pentru soluționarea procedurii respective (a se vedea *Ruiz Torija și Hiro Balani împotriva Spaniei*, hotărârile din 9 decembrie 1994, seria A nr. 303-A și 303-B, p. 12, §§ 29 și 30, și pp. 29 și 30, §§ 27 și 28).

40. În speță, Curtea observă că reclamantul a opus argumentului Primăriei Voluntari, care invocă decretele nr. 218/1960 și nr. 712/1966 pentru a justifica valabilitatea titlului său de proprietate, susținerea întemeiată pe neconstituționalitatea acestor decrete, constatată de Curtea Supremă de Justiție în Decizia din 1993. În acest sens, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Supreme de Justiție, statul nu putea invoca decretele nr. 218/1960 și nr. 712/1966 pentru a valida un transfer de proprietate.

41. Totuși, tribunalul și curtea de apel au admis argumentul primăriei și, fără a se pronunța asupra neconstituționalității decretelor respective, au statuat că după confiscarea bunului în anul 1945 statul a devenit proprietar în baza acestor decrete și că prevederile legilor nr. 18/1991 și nr. 213/1998 îi confirmau titlul de proprietate.

42. Curtea constată că nu este de datoria sa să analizeze temeinicia motivului întemeiat pe neconstituționalitatea decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, această sarcină aparținând instanțelor naționale. Cu toate acestea, ea observă că această analiză era decisivă pentru soluționarea procedurii. Într-adevăr, dacă tribunalul sau curtea de apel ar fi considerat acest mijloc ca fiind întemeiat, ele ar fi constatat în mod necesar lipsa unui transfer de proprietate valabil și ar fi obligat statul să-i restituie reclamantului bunul aflat în litigiu.

43. Analiza acestui motiv era cu atât mai justificată cu cât art. 36 alin. 5 din Legea nr. 18/1991 dispune restituirea bunurilor naționalizate în baza Decretului nr. 712/1966. Mai mult, art. 6 din Legea nr. 213/1998 impune un control judiciar al constituționalității transferurilor bunurilor în patrimoniul statului intervenite în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Or, trebuie constatat că un astfel de control nu a avut loc în speță.

44. Având în vedere incidența decisivă a motivului întemeiat pe neconstituționalitatea decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, Curtea apreciază că el impunea din partea tribunalului și a curții de apel un răspuns specific și explicit. În lipsa unui astfel de răspuns, este imposibil de stabilit dacă aceste instanțe l-au neglijat pur și simplu sau dacă au vrut să-l respingă, și, dacă da,

din ce motive (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ruiz Torija și Hiro Balani*, menționate mai sus, p. 12, § 30, și p. 30, § 28).

45. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că acțiunea reclamantului în procedura de revendicare nu a fost echitabilă.

46. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

47. Reclamantul se consideră victima unei încălcări continue a dreptului său de proprietate începând din anul 1945, data ocupării ilegale de către stat a imobilului care a aparținut părinților săi. El invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, conform căruia:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.”

48. Guvernul arată că art. 1 din Protocolul nr. 1 nu este aplicabil în speță, reclamantul neavând niciun „bun actual” și „nicio speranță legitimă”, în sensul jurisprudenței constante a organelor Convenției, de a obține restituirea bunului.

49. Reclamantul continuă să susțină că nu și-a pierdut niciodată dreptul de proprietate asupra imobilului în litigiu, deoarece statul a exercitat o posesie bazată pe violență.

50. Curtea constată că acest capăt de cerere se află în legătură directă cu cel analizat din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție. Având în vedere concluziile sale în ceea ce privește aplicabilitatea acestui articol, Curtea nu poate specula care ar fi fost soluția acțiunii în revendicare dacă cerințele dreptului la un proces echitabil ar fi fost respectate în fața instanțelor interne.

51. Prin urmare, ea apreciază că nu este cazul să statueze nici asupra existenței unui „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, nici asupra temeiniciei capătului de cerere întemeiat pe acest articol (a se vedea, *mutatis mutandis*, printre altele, *Glod împotriva României*, nr. 41.134/98, § 46, 16 septembrie 2003, și *Albina împotriva României*, nr. 57.808/00, § 42, 28 aprilie 2005).

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

52. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

53. Reclamantul nu a prezentat, după decizia privind admisibilitatea, nicio cerere de satisfacție echitabilă în termenul acordat, deși, prin cele două scrisori din 31 mai și 7 septembrie 2005, i-a fost atrasă atenția asupra art. 60 din Regulamentul Curții, care prevede că orice cerere de satisfacție echitabilă în temeiul art. 41 din Convenție trebuie expusă în observațiile scrise asupra fondului.

54. Prin urmare, având în vedere lipsa de răspuns în termenul stabilit, Curtea apreciază că nu este cazul să acorde nicio sumă în temeiul art. 41 din Convenție.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE,

1. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;
2. hotărăște că nu este cazul să analizeze dacă a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
3. hotărăște că nu este cazul să acorde nicio sumă în temeiul art. 41 din Convenție.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 8 iunie 2006, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Christos Rozakis,
președinte

Søren Nielsen,
grefier

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE

— Prețuri pentru anul 2008 —

Denumirea publicației	Suport fizic			Suport electronic	
	Abonament anual (lei)	Abonament trimestrial (lei)	Abonament lunar (lei)	Abonament anual (lei)	Abonament lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.670	428	150	960	90
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	285	—	—		
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.500	375	—	420	40
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.250	562	—	720	65
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	430	107	—	240	25
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.720	430	—	1.080	100
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.600	400	—	900	85
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	540	135	—	240	25
• Colecția Legislația României	450	112	—	—	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	750	187	—	—	—
• Breviar legislativ	70	17	—	40	—
• Repertoriul actelor normative apărute în Partea I	120	—	—	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns, disponibile prin comandă.

Prețurile includ TVA 9%.

Abonamente la publicațiile oficiale și comenzi către „Monitorul Oficial” R.A. se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 411.91.79; 411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 311.97.84, fax: 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16; 255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 255.18.00, fax: 255.18.66; 255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52; 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96; 0268/47.56.68)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/46.08.75)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1 (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 0318.06.20.33)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)
- ◆ SIMPEX LOGISTIC — S.R.L. — Călărași, Str. Progresul nr. 21, bl. B1, sc. B, ap. 5 (telefon/fax: 0242/31.89.29)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

